

Edgar Alemany és des Castell (Menorca), hi neix el 1989. Publica *Calidoscopi* (El gall editor, 2007 –Premi Art Jove de poesia), apareix a *Pedra foguera, antologia de poesia jove dels Països Catalans* (Ed. Documenta Balear, 2008) i segueixen *Funàmbuls de llum* (Viena, 2009 –Premi Martí Dot), una plaquette titulada *Hi ha el dau amb porta* (Gnurf Edicions, 2012) i *Així cau / Aïnsi tombe (Cahiers artaud n° 2, Éditions les Cahiers, 2015, amb traducció francesa de Meritxell Martínez)*. Tradueix una selecció de poemes d'Antoni Artaud titulada *13 pinyols astrals* per a la col·lecció *Bèsties* (Edicions Poncianes, 2015).

RAU CANT

pe'n vinyoli

Cada vespre, raig, em vesses
la foscúria i m'apresses
vers el brusc bròfec brogit;
entre el símbol, clara porta,
i la posta, flama absorta,
sóc un tret contra la nit.

Destral lila del foscant
que les ombres vas fixant
dóna'm força, dona'm risc.
Prou en cuixes de l'albada,
quan la mort ve amb sa besada,
l'excessiva dansa visc.

Però tu, migdial far,
no m'arrenquis tot l'atzar
filador del groc afrau.
Dura mar de perles fondes
quan la llum no hi és tu em rondes
perquè caigui en ton catau.

Deixaré llar i rellotge
per anar cap a qui em sotja
abraçada al circ astral.
Ajudeu-me insectes d'or,
vins antics –el joc no mor–
a ser enllà del bé i del mal.

Edgar Alemany

Ningú pot suportar aital callament
i per això és tan agradable,
en plena fosca,
sentir una dutxa que s'encén,
una finestra que es tanca -
darrer ull de la llar.
Llavors no hi ha llit llord,
tot llest.
Es desfan el llum de lli
i el llim d'allà,
sense lluita.

MICO CÒMIC

Amb les mans a la butxaca
faig de mico quan no toca,
llons li cant a la llunarda
lo suau que és la garota.

Que canti,
que canti:
l'espina
més fina
de totes
les sotes
no pica
i és rica,
fa caure
no jaure
i vinga
que dringa
la llenga.
Merenga!

Jo't faré d'aljub i traca
de ressaca que no és poca
i no tanta, tant te carda
que no faci lo que em rota?

Que faci
que faci:
que só
cançó,
lladruc
caduc,

Edgar Alemany

sangra-
ït, tra-
ma, l'essa
que adreça a
ningú,
vudú,
dolor,
l'odor.

Si he per casa un talaiot,
la tramoia, la politja,
la iaiona que fa mitja,
mon llinatge és l'indiot.
No en té,
si n'és:
et puc
fer un truc
jo sol,
no dol,
en sec
te frec
l'amígdala
al llit de
cautxú.
Vols xo-
rigué?
Rigué.

Si et verberen març i llac
és que arrib demà i a sac.

POCA COSA

Jo no us diré res de qui sóc,
tampoc de qui m'enduc a jóc
car la meva ombra és la del boc:
boca de llamp,
ample de mal; menj fins el moc
sens tenir fam.

Ningú té clar ben bé si sóc a
propet de mar pel sol en joca
o a frec de tu per com t'emboca

*"e no m'o pretz una formitz,
per Saint Marsau!"*
Guilhem de Petitieu

Edgar Alemany

amb jo el foscam.
Des del més fondo de la moca
ens dam al mam.

Damunt del cap m'hi trob un troc
d'on m'ix un roc que no té lloc
enlloc i el moc com un manyoc
que ni fa un gram,
avam si ja a les 3 ho cloc
i anam fent tram.

Desfilarem tots sols la troca
perquè no toca fer la lloca
i ben posada la manyoca
irem boscam
endins buscant on és la cloca
que enroca l'ham.

Davant del foc que tot ho cou,
que tot ho mou sense dir prou,
hi ha el món sencer per fer-ne brou
o potser un ram
o millor un xou que el pagui el sou
de tots al camp.

Però el teu front cobert de rou
em mostra l'or del fons del pou
car el teu cos és quasi jou
de tant que l'am.
Saps el meu tors lo tou que fou?
Ara és rocam.

Ningú s'escapa de la roua
anc que siguem davall la poua -
es veu que el savi major ho ha
dit amb greu bram.
Qui em vindrà a treure de la foua?
Ton mamellam.

Exagerat, tot ple de flama,
em veureu seure al sostre en rama
i sense fama - ni ma mama
m'apama un pam!
Sols vull la cama, caram, que ama
i fa foc, flam.